

AGATHA CHRISTIE

Το Σκυλί του Θανάτου
και άλλες ιστορίες

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το Σκυλί του Θανάτου και άλλες ιστορίες**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **The Hound of Death**

Από τις Εκδόσεις **HarperCollinsPublishers**, Λονδίνο 2017

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: **Agatha Christie**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: **Αύγουστος Κορτώ**

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: **Γιώργος Γιαννούσης**

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Βίκυ Αυδή**

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: **Βάσω Βύρρα**

© Agatha Christie Limited, 1933. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

© Εξωφύλλου: **HarperCollinsPublishers Ltd.**

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις **Λυχνάρι**, με τον τίτλο «**Κύκνειο άσμα μιας σοπράνο**»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**, Δεκέμβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4403-1

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4404-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr * <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Το Σκυλί του Θανάτου
και άλλες ιστορίες

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Η συλλογή διηγημάτων Το Σκυλί του Θανάτου και άλλες ιστορίες εκδόθηκε τον Οκτώβριο του 1933 στη Βρετανία και αποτελείται από 12 ευρηματικές μικρές ιστορίες μυστηρίου, γραμμένες από τη μεγάλη Βρετανίδα συγγραφέα, που είναι μετρ σε τέτοιου είδους συγγραφικές εκπλήξεις. Εδώ όμως η Κρίστι ξεφεύγει από τη συνήθη θεματολογία της και αγγίζει τα όρια του μεταφυσικού. Περιέργα φαινόμενα αναστατώνουν τους ενοίκους μιας απομονωμένης έπαυλης, άνθρωποι καθ' όλα καθωσπρέπει ξεφεύγουν πνευματικά και σωματικά και ακολουθούν μονοπάτια που δεν μπορεί να εξηγήσει ο ανθρώπινος νους. Και άλλοτε, σε κάποιες από αυτές τις ιστορίες, έρχεται η επιστήμη της εποχής να δώσει λύση σε άλυτα μυστήρια, ενώ άλλοτε το μυστήριο παραμένει ανεξήγητο, αφήνοντας τον αναγνώστη να βγάλει τα δικά του συμπεράσματα.

Μία από τις πιο ενδιαφέρουσες ιστορίες αυτής της συλλογής είναι το διήγημα Μάρτυρας κατηγορίας, το οποίο έγινε θεατρικό έργο από την Κρίστι το 1953, ενώ το 1957 έγινε ταινία με πρωταγωνίστρια τη Μάρλεν Ντίτριχ.

Το Σκυλί του Θανάτου

Από τον Ουίλιαμ Π. Ράιαν, ανταποκριτή αμερικανικής εφημερίδας, άκουσα πρώτη φορά για την υπόθεση. Δειπνούσα μαζί του στο Λονδίνο, την παραμονή της επιστροφής του στη Νέα Υόρκη, και έτυχε να αναφέρω ότι την επομένη θα κατέβαινα στο Φόλμπριτζ.

Εκείνος ύψωσε το βλέμμα και με κοίταξε. «Το Φόλμπριτζ της Κορνουάλης;» με ρώτησε.

Τώρα, μόνο ένας στους χίλιους γνωρίζει ότι στην Κορνουάλη υπάρχει μέρος ονόματι Φόλμπριτζ. Όλοι θεωρούν δεδομένο ότι, όταν κάποιος αναφέρεται στο Φόλμπριτζ, μιλά για αυτό του Χάμσαϊρ. Έτσι, η γνώση του Ράιαν μου κίνησε την περιέργεια.

«Ναι», είπα. «Το γνωρίζετε;»

Εκείνος απλά μονολόγησε «κοίτα να δεις...». Έπειτα ρώτησε αν τύχαινε να γνωρίζω μια οικία εκεί ονόματι Τρερν.

Το ενδιαφέρον μου κεντρίστηκε κι άλλο.

«Τη γνωρίζω εξαιρετικά καλά. Μάλιστα, ο προορισμός μου είναι η οικία Τρερν. Εκεί μένει η αδελφή μου».

«Για δεξ!» είπε ο Ουίλιαμ Π. Ράιαν. «Των απιθάνων απίθανο!»

Του πρότεινα να κόψει τα μυστηριώδη σχόλια και να εξηγηθεί.

«Βασικά», είπε, «για να εξηγηθώ πρέπει να ανατρέξω σε μια εμπειρία μου από τον πρώτο καιρό του πολέμου».

Αναστέναξα. Τα γεγονότα που αφηγούμαι έλαβαν χώρα το 1921. Η υπενθύμιση του πολέμου ήταν το τελευταίο που επιθυμούσε οποιοσδήποτε άντρας. Είχαμε, δόξα τω Θεώ, αρχίσει να ξεχνάμε... Επιπλέον, η εξιστόρηση των πολεμικών εμπειριών του Ουίλιαμ Π. Ράιαν θα ήταν, όπως ήξερα καλά, απίστευτα σχοινοτενής.

Μα, πλέον δεν είχε σταματημό.

«Στην αρχή του πολέμου, όπως γνωρίζετε, φαντάζομαι, βρισκόμουν στο Βέλγιο για το φύλλο πορείας μου· είχα κάμποσες μετακινήσεις. Τέλος πάντων, εκεί ήταν ένα χωριουδάκι... ας το ονομάσω Χ. Μια τρύπα, αλλά εκεί βρίσκεται μια μεγάλη μονή. Καλόγριες μ' αυτά τα άσπρα, που δεν ξέρω πώς τα λένε... ούτε το όνομα του τάγματος ξέρω. Τέλος πάντων, δεν έχει σημασία. Το λοιπόν, αυτό το χωριουδάκι βρισκόταν καρφί πάνω στη γραμμή επέλασης των Γερμανών. Οι ουλάνοι κατέφτασαν...»

Ανακάθισα αμήχανα. Ο Ουίλιαμ Π. Ράιαν ύψωσε το χέρι καθησυχαστικά.

«Μην ανησυχείτε», είπε. «Δεν πρόκειται για ιστορία γερμανικών φρικαλεοτήτων. Θα μπορούσε να ήταν, ενδεχομένως, αλλά δεν είναι. Στην πραγματικότητα, το πράγμα πήγε αλλιώς. Οι Γερμαναράδες κίνησαν για το μοναστήρι και, μόλις έφτασαν εκεί, όλο το κτίριο εξερράγη».

«Α!» είπα έκπληκτος.

«Αλλόκοτο, έτσι; Βεβαίως, χωρίς να το πολυσκεφτώ, οφείλω να πω ότι οι Γερμαναράδες το γιόρταζαν και έκαναν ανοησίες με τα δικά τους εκρηκτικά. Αλλά, καταπώς φαίνεται, δεν είχαν εκρηκτικό τέτοιου είδους μαζί τους. Δεν ήταν απ' αυτούς που ανατινάζουν ό,τι βρουν. Και λοιπόν, σας ερωτώ: τι μπορεί να γνώριζαν ένα μάτσο μοναχές περί βαρέων εκρηκτικών; Φοβερές καλόγριες, ειλικρινά!»

«Αλλόκοτο», συμφώνησα.

«Μ' ενδιέφερε ν' ακούσω τις μαρτυρίες των χωρικών για το ζήτημα. Οι ίδιοι το θεωρούσαν λήξαν. Κατά τη γνώμη τους, επρόκειτο για καραμπινάτο, εκατό τοις εκατό, πρώτης τάξεως σύγχρονο

θαύμα. Φαίνεται ότι μία από τις καλόγριες ήταν φημισμένη... αγία εν τω γεννάσθαι... από αυτές που τρυπώνουν σε χαρακώματα και βλέπουν οράματα. Και σύμφωνα με τους χωρικούς, αυτή έκανε το κόλπο. Κάλεσε εξ ουρανού τον κεραυνό να χτυπήσει τους ασεβείς Γερμαναράδες... και τους χτύπησε καλά καλά... και καθετί τριγύρω τους. Πολύ αποδοτικό θαύμα!

»Ποτέ δεν έφτασα στ' αλήθεια στον μυχό του ζητήματος... δεν είχα χρόνο. Όμως τα θαύματα ήταν τρομερά δημοφιλή τότε... άγγελοι στη Μονς και τα τοιαύτα. Έγραψα ένα άρθρο, έβαλα λίγο μελόδραμα και κάμποσο θρησκευτικό στοιχείο, και το έστειλα στην εφημερίδα μου. Είχε εξαιρετική υποδοχή στις Ηνωμένες Πολιτείες. Εκείνη την περίοδο τους άρεσαν τέτοιες ιστορίες.

»Όμως... δεν ξέρω αν γίνομαι κατανοητός... γράφοντας, η ιστορία μού κέντρισε το ενδιαφέρον. Ένιωθα ότι θα ήθελα να μάθω τι πραγματικά συνέβη. Στο ίδιο το μέρος δεν υπήρχε τίποτα να δεις. Δυο τοίχοι είχαν μείνει όρθιοι και στον έναν υπήρχε ένα μαύρο σημάδι από δυναμίτη, που έμοιαζε εκπληκτικά με μεγαλόσωμο λαγωνικό. Οι χωρικοί έτρεμαν θανάσιμα αυτό το σημάδι. Το ονόμαζαν Σκυλί του Θανάτου και δεν περνούσαν από εκεί όταν σκοτείνιαζε.

»Οι δεισιδαιμονίες πάντα έχουν ενδιαφέρον. Ένιωθα πως θα ήθελα να γνώριζα την κυρία που είχε καταφέρει τέτοιο κόλπο. Δεν είχε σκοτωθεί, απ' ό,τι έλεγαν. Είχε πάει στην Αγγλία μαζί με ένα τσούρμο άλλους πρόσφυγες. Μπήκα στον κόπο να την εντοπίσω. Ανακάλυψα ότι την είχαν στείλει στο Τρερν, στο Φόλμπριτζ της Κορνουάλης».

Έγνεψα καταφατικά.

«Η αδελφή μου περιμάζεψε πολλούς Βέλγους πρόσφυγες στην αρχή του πολέμου. Καμιά εικοσαριά».

«Βασικά, ήθελα ανέκαθεν, εφόσον είχα χρόνο, να αναζητήσω αυτή τη γυναίκα. Ήθελα να ακούσω τη δική της εκδοχή ως προς την καταστροφή. Έπειτα, με τις διάφορες ασχολίες και υποχρεώσεις, το ξέχασα. Η Κορνουάλη έτσι κι αλλιώς είναι λίγο εκτός της

διαδρομής μου. Στην πραγματικότητα, είχα ξεχάσει το γεγονός, μέχρι που η αναφορά σας περί Φόλμπριτζ προ ολίγου το ανέσυρε από τη μνήμη μου».

«Πρέπει να ρωτήσω την αδελφή μου», είπα. «Μπορεί κάτι να έχει πάρει τ' αυτή της. Βεβαίως, οι Βέλγοι έχουν επαναπατριστεί προ πολλού».

«Ασφαλώς. Μολαταύτα, αν η αδελφή σας θυμάται όντως οτιδήποτε, θα ήταν μεγάλη μου χαρά, αν μου το μεταφέρατε».

«Φυσικά», είπα εγκάρδια.

Κι αυτό ήταν όλο.

Ήταν τη δεύτερη μέρα μετά την επιστροφή μου στο Τρερν που θυμήθηκα εκείνη την παράξενη ιστορία. Η αδελφή μου κι εγώ πίναμε τσάι στη βεράντα.

«Κίτι», είπα, «είχες μήπως μια καλόγρια μες στους Βέλγους σου;»

«Δεν εννοείς την αδελφή Μαρί Ανζελίκ, έτσι;»

«Μπορεί», είπα επιφυλακτικά. «Μίλησέ μου γι' αυτήν».

«Α, χρυσό μου, ήταν το πιο απόκοσμο πλάσμα. Ακόμα εδώ είναι, ξέρεις».

«Τι; Εδώ, στο σπίτι;»

«Όχι, όχι, στο χωριό. Ο δόκτωρ Ρόουζ... τον θυμάσαι τον δόκτορα Ρόουζ;»

Έγνεψα αρνητικά.

«Θυμάμαι έναν ηλικιωμένο άντρα, γύρω στα ογδόντα πέντε».

«Τον δόκτορα Λερντ. Α, αυτός πέθανε! Ο δόκτωρ Ρόουζ δεν έχει πολλά χρόνια που εγκαταστάθηκε εδώ. Είναι νεότατος και φανατικός οπαδός των νέων ιδεών. Ενδιαφέρθηκε τρομερά για την αδελφή Μαρί Ανζελίκ. Έχει παραισθήσεις και βλέπει διάφορα, ξέρεis, και καταπώς φαίνεται είναι τρομακτικά συναρπαστική από ιατρικής άποψης. Η φουκαριάρα... δεν είχε πού να πάει... κι ήταν τελείως μουρλή, κατά τη γνώμη μου, αλλά και εντυπωσιακή, αν

καταλαβαίνεις τι εννοώ. Τέλος πάντων, όπως σου είπα, δεν είχε πού να πάει, και ο δόκτωρ Ρόουζ, καλοσύνη του, της βρήκε σπίτι στο χωριό. Νομίζω ότι γράφει για δαύτην μια μονογραφία... ή ότι γράφουν οι γιατροί, τέλος πάντων».

Σώπασε για λίγο.

«Μα, από πού την έχεις ακουστά;» είπε αμέσως μετά.

«Μου αφηγήθηκαν μια πολύ παράξενη ιστορία».

Της μετέφερα την ιστορία όπως την είχα ακούσει από τον Ράιαν. Η Κίτι έδειξε τρομερό ενδιαφέρον.

«Μοιάζει να είναι ο τύπος της γυναίκας που θα σε ανατίναζε... αν με καταλαβαίνεις», είπε.

«Στην πραγματικότητα», είπα, με την περιέργειά μου ξαναμμένη, «σκέφτομαι ότι πρέπει να συναντήσω αυτή τη γυναίκα».

«Να το κάνεις. Θα 'θελα να μάθω τι γνώμη θα σχηματίσεις. Πήγαινε πρώτα να βρεις τον δόκτορα Ρόουζ. Μήπως να κατηφόριζες στο χωριό μετά το τσάι;»

Δέχτηκα την πρόταση.

Βρήκα τον δόκτορα Ρόουζ στο σπίτι του και του συστήθηκα. Έδειχνε συμπαθής νέος, ωστόσο ο χαρακτήρας του είχε κάτι που έβρισκα απωθητικό. Παραήταν ισχυρογνώμων για να είναι καθ' όλα ευχάριστος.

Μόλις του ανέφερα την αδελφή Μαρί Ανζελίκ, σφίχτηκε ολόκληρος. Προφανώς το θέμα τον ενδιέφερε τρομερά. Του μετέφερα την εκδοχή του Ράιαν για την ιστορία εκείνη.

«Α!» είπε σκεπτικός. «Αυτό εξηγεί πολλά».

Μου έριξε μια πεταχτή ματιά και συνέχισε.

«Η υπόθεση είναι στ' αλήθεια απίστευτα ενδιαφέρουσα. Η γυναίκα έφτασε εδώ έχοντας εμφανώς υποστεί κάποιου είδους βαρύ ψυχικό κλονισμό. Επιπλέον, ήταν σε κατάσταση μεγάλης νοητικής διέγερσης. Ήταν επιρρεπής σε ψευδαισθήσεις, τρομερά πρωτότυπες. Ο χαρακτήρας της είναι καθ' όλα ασυνήθιστος. Ενδεχομένως, αν θέλετε, μπορείτε να έρθετε μαζί μου και να την επισκεφθούμε. Είναι πραγματικά πολύ αξιόλογο θέαμα».

Συμφώνησα μεμιάς.

Κινήσαμε μαζί. Ο προορισμός μας ήταν μια μικρή αγροικία στα περίχωρα του χωριού. Το Φόλμπριτζ είναι τρομερά γραφικό. Βρίσκεται στις εκβολές του ποταμού Φολ, ως επί το πλείστον στην ανατολική όχθη, καθώς η δυτική είναι πολύ απόκρημνη για ανοικοδόμηση, αν και μερικά σπιτάκια κρέμονται στην απότομη πλαγιά. Το σπίτι του ίδιου του γιατρού κούρνιαζε στην άκρη του γκρεμού της δυτικής όχθης. Από εκεί έβλεπες τα ψηλά κύματα να μαστιγώνουν τους μαύρους βράχους.

Το σπιτάκι προς το οποίο κατευθυνόμασταν βρισκόταν στα ενδότερα και δεν έβλεπε στη θάλασσα.

«Εδώ μένει η νοσοκόμα της περιφέρειας», μου εξήγησε ο δόκτωρ Ρόουζ. «Κανόνισα η αδελφή Μαρί Ανζελίκ να μείνει μαζί της. Καλό είναι να βρίσκεται υπό εξειδικευμένη επίβλεψη».

«Είναι φυσιολογική στο φέρεσίμό της;» ρώτησα, περιέργως.

«Θα το κρίνετε ο ίδιος εντός ολίγου», αποκρίθηκε εκείνος χαμογελώντας.

Η νοσοκόμα, μια συμπαθής χοντρούλα, ετοιμαζόταν να κινήσει με το ποδήλατό της, όταν φτάσαμε.

«Καλησπέρα, αδελφή, πώς είναι η ασθενής σας;» φώναξε ο γιατρός.

«Μια απ' τα ίδια, γιατρέ. Κάθεται με τα χέρια σταυρωμένα και το μυαλό της αλλού. Πολλές φορές δεν απαντάει όταν της μιλάω, αν και, για να είμαι ειλικρινής, ακόμα και τώρα δεν πολυκαταλαβαίνει τα αγγλικά».

Ο Ρόουζ έγενεψε καταφατικά και, καθώς η νοσοκόμα ξεμάκραινε με το ποδήλατο, ζύγωσε την εξώπορτα της αγροικίας, χτύπησε δυνατά και μπήκε.

Η αδελφή Μαρί Ανζελίκ βρισκόταν ξαπλωμένη σε μια σεζλόγγκ κοντά στο παράθυρο. Όταν μπήκαμε, γύρισε το κεφάλι.

Το πρόσωπό της ήταν παράξενο – χλομό, διαφανές, θαρρείς, με πελώρια μάτια. Τα μάτια αυτά έδειχναν να καθρεφτίζουν μια απεραντοσύνη τραγωδίας.

«Καλησπέρα, αδελφή μου», είπε ο γιατρός στα γαλλικά.

«Καλησπέρα σας, γιατρέ».

«Επιτρέψτε μου να σας συστήσω έναν φίλο, τον κύριο Ανατρού-
δερ».

Υποκλίθηκα, κι εκείνη έκλινε το κεφάλι με ένα ακνό χαμόγελο.

«Πώς είστε σήμερα;» ρώτησε ο γιατρός και κάθισε πλάι της.

«Τα συνηθισμένα». Σώπασε προς στιγμήν «Τίποτα δε μου μοιά-
ζει αληθινό. Είναι μέρες αυτές που περνούν... ή μήνες... ή χρόνια;
Ιδέα δεν έχω. Μόνο τα όνειρά μου μού φαίνονται αληθινά».

«Ονειρεύεστε πολύ ακόμα, λοιπόν;»

«Πάντα... διαρκώς... και... καταλαβαίνετε τι λέω... τα όνειρα
μου φαντάζονται πιο αληθινά απ' τη ζωή».

«Ονειρεύεστε τον τόπο σας, το Βέλγιο;»

Εκείνη έγνεψε αρνητικά.

«Όχι. Ονειρεύομαι μια χώρα που δεν υπήρξε ποτέ... ποτέ. Αλ-
λά το ξέρετε αυτό, γιατρέ. Σας το έχω πει τόσες φορές». Σταμάτη-
σε. «Αλλά μήπως κι ο κύριος από δω είναι γιατρός... ενδεχομέ-
νως γιατρός για τις ασθένειες του μυαλού;» συνέχισε απότομα.

«Όχι, όχι», είπε καθησυχαστικά ο Ρόουζ, μα όταν χαμογέλα-
σε, πρόσεξα πόσο απίστευτα μυτεροί ήταν οι κυνόδοντές του και
σκέφτηκα ότι αυτός ο άντρας είχε κάτι από λύκο. «Σκέφτηκα ότι
ίσως θα σας ενδιέφερε η γνωριμία με τον κύριο Ανατρούδερ. Έχει
γνώσεις για το Βέλγιο. Τελευταία έμαθε την ιστορία της μονής
σας».

Το βλέμμα της στράφηκε πάνω μου. Τα μάγουλά της ρόδισαν
αμυδρά.

«Δεν είναι τίποτα, ειλικρινά», έσπευσα να εξηγήσω. «Απλώς
δειπνούσα τις προάλλες με έναν φίλο που μου περιέγραψε τους
γκρεμισμένους τοίχους της μονής».

«Ωστε γκρεμίστηκε!»

Η αναφώνηση ήταν σιγανή και απευθυνόταν περισσότερο
στον εαυτό της παρά σε εμάς. Έπειτα με κοίταξε πάλι και ρώτησε
διστακτικά:

«Πείτε μου, μεσιέ, σας είπε ο φίλος σας πώς... καταστράφηκε η μονή;»

«Ανατινάχτηκε», είπα και πρόσθεσα: «Οι χωρικοί φοβούνται να περάσουν από εκεί το βράδυ».

«Γιατί φοβούνται;»

«Εξαιτίας ενός μαύρου σημαδιού στον τοίχο, που στέκει ακόμα. Τους προξενεί προληπτικό φόβο».

Η αδελφή έγειρε προς τα εμπρός.

«Πείτε μου, μεσιέ... γρήγορα... γρήγορα... πείτε μου! Τι σχήμα έχει το σημάδι;»

«Έχει το σχήμα ενός πελώριου λαγωνικού», απάντησα. «Οι χωρικοί το ονομάζουν Σκυλί του Θανάτου».

«Α!»

Μια στριγκή κραυγή ξεπήδησε απ' τα χείλη της.

«Είναι αλήθεια, λοιπόν... είναι αλήθεια. Όλα όσα θυμάμαι είναι αλήθεια. Δεν είναι κάποιος ζοφερός εφιάλτης. Όντως συνέβη! Συνέβη!»

«Τι συνέβη, αδελφή μου;» ρώτησε χαμηλόφωνα ο γιατρός.

Εκείνη γύρισε προς το μέρος του όλο προθυμία.

«Θυμήθηκα. Εκεί στα σκαλιά θυμήθηκα. Θυμήθηκα τον τρόπο. Χρησιμοποίησα τον δυναμίτη όπως ήμασταν μαθημένες να τον χρησιμοποιούμε. Στάθηκα στα σκαλιά της Αγίας Τράπεζας και τους πρόσταξα να μη ζυγώσουν άλλο. Τους είπα να αναχωρήσουν ειρηνικά. Δε μ' άκουγαν, πλησίασαν παρ' όλο που τους προειδοποίησα. Κι έτσι...» Έγειρε προς τα μπρος κι έκανε μια αλλόκοτη χειρονομία. «Κι έτσι εξαπέλυσα πάνω τους το Σκυλί του Θανάτου!»

Ξάπλωσε στην πολυθρόνα της τρέμοντας σύγκορμη, με τα μάτια κλειστά.

Ο γιατρός σηκώθηκε, πήρε ένα ποτήρι από το ντουλάπι, το γέμισε ως τη μέση με νερό, πρόσθεσε μια δυο σταγόνες από ένα φιαλίδιο που έβγαλε από την τσέπη του, κι έπειτα της έφερε το ποτήρι.

«Πιείτε το», είπε με τόνο αυταρχικό.

Εκείνη υπάκουσε – μηχανικά, θαρρείς. Τα μάτια της είχαν μια απόμακρη όψη, σαν να ατένιζαν κάποιο κρυφό, μύχιο θέαμα.

«Μα, τότε όλα ισχύουν», είπε. «Τα πάντα. Η Πόλη των Κύκλων, οι Άνθρωποι του Κρυστάλλου... όλα. Είναι όλα αλήθεια».

«Έτσι φαίνεται», είπε ο Ρόουζ.

Η φωνή του ήταν σιγανή και καταπραϋντική, προφανώς προμελετημένη ώστε να την ενθαρρύνει και να μη διακόπτει τον ειρμό της.

«Μιλήστε μου για την Πόλη», της είπε. «Την Πόλη των Κύκλων. Έτσι την αποκαλέσατε;»

Εκείνη απάντησε αφηρημένα και μηχανικά.

«Ναι, είχε τρεις κύκλους. Ο πρώτος κύκλος για τους περιούσιους, ο δεύτερος για τις ιέρειες και ο εξώτερος κύκλος για τους ιερείς».

«Και στο κέντρο;»

Η αδελφή πήρε μια απότομη ανάσα και η φωνή της βυθίστηκε σε έναν τόνο απερίγραπτου δέους.

«Ο Οίκος του Κρυστάλλου...»

Καθώς έλεγε ξέπνοα τις λέξεις, το δεξί χέρι της υψώθηκε στο μέτωπο και το δάχτυλό της χάραξε κάποιο σχήμα πάνω του.

Το σώμα της σαν να έγινε πιο άκαμπτο, τα μάτια της έκλεισαν, λικνίστηκε λιγάκι κι έπειτα, αίφνης, ανασπκώθηκε με ένα τίναγμα, σαν να είχε μόλις ξυπνήσει.

«Τι συμβαίνει;» είπε σαστισμένη. «Τι έλεγα;»

«Τίποτα», είπε ο δόκτωρ Ρόουζ. «Είστε κουρασμένη. Θέλετε ξεκούραση. Θα σας αφήσω».

Έμοιαζε λίγο παραζαλισμένη όταν φύγαμε.

«Λοιπόν», είπε ο Ρόουζ, μόλις βγήκαμε. «Τι συμπέρασμα βγάζετε;»

Μου έριξε μια διαπεραστική λοξή ματιά.

«Υποθέτω ότι ο νους της πρέπει να είναι τελείως σαλεμένος», είπα αργά.

«Αυτή την εντύπωση σας έδωσε;»

«Όχι, στην πραγματικότητα ήταν... βασικά, περιέργως πειστική. Όσο την άκουγα, είχα την αίσθηση ότι είχε κάνει στ' αλήθεια όσα ισχυρίζεται πως έκανε, ότι πραγματοποίησε κάποιου είδους γιγάντιο θαύμα. Η πίστη της στο ότι το έκανε όντως δείχνει καθ' όλα αυθεντική. Γι' αυτό και...»

«Γι' αυτό λέτε ότι πρέπει να της έχει σαλέψει. Πράγματι. Μα τώρα προσεγγίστε το ζήτημα από άλλη οπτική γωνία. Ας υποθέσουμε ότι όντως πραγματοποίησε αυτό το θαύμα, ας υποθέσουμε ότι η ίδια, από μόνη της, κατέστρεψε ένα κτίριο και κάμποσες εκατοντάδες ανθρώπινα όντα που βρισκονταν πέριξ».

«Με μόνη τη δύναμη της βούλησης;» είπα χαμογελώντας.

«Δεν έπρεπε να το θέσω έτσι. Θα συμφωνήσετε ότι ένα άτομο θα μπορούσε να εξολοθρεύσει ολάκερο πλήθος αγγίζοντας έναν διακόπτη που έλεγχε ένα δίκτυο από νάρκες».

«Ναι, αλλά αυτό είναι μηχανικό».

«Όντως είναι μηχανικό, μα στην ουσία πρόκειται για την τιθάσευση και τον έλεγχο φυσικών δυνάμεων. Η καταιγίδα και το κέντρο ελέγχου ηλεκτρικού ρεύματος είναι, θεμελιωδώς, το ίδιο πράγμα».

«Ναι, αλλά για να ελέγξουμε την καταιγίδα, πρέπει να χρησιμοποιήσουμε μηχανικά μέσα».

Ο Ρόουζ χαμογέλασε.

«Τώρα θα το πάω λίγο πλαγίως. Υπάρχει μια ουσία ονόματι γωλθερία. Απαντά στη φύση με φυτική μορφή. Μπορεί επίσης να κατασκευαστεί από τον άνθρωπο, συνθετικά και χημικά, στο εργαστήριο».

«Και λοιπόν;»

«Θέλω να πω ότι υπάρχουν συχνά δύο τρόποι να φτάσεις στο ίδιο αποτέλεσμα. Ο δικός μας είναι, ομολογουμένως, ο συνθετικός τρόπος. Ίσως υπάρχει κι άλλος. Τα απίστευτα αποτελέσματα που πετυχαίνουν οι Ινδοί φακίρηδες, για παράδειγμα, δεν μπορούν να εξηγηθούν εύκολα. Τα πράγματα που αποκαλούμε υπερφυσικά δεν είναι καθ' ανάγκην διόλου υπερφυσικά. Σε έναν άγριο, ο πλε-

κτρικός φακός θα ήταν κάτι υπερφυσικό. Υπερφυσικό είναι απλώς το φυσικό οι νόμοι του οποίου δεν είναι ακόμα κατανοητοί».

«Θέλετε να πείτε...» ρώτησα συνεπαρμένος.

«Ότι δεν μπορώ να απορρίψω ολοσχερώς το ενδεχόμενο ότι ένα ανθρώπινο ον ίσως μπόρεσε να αρδεύσει μια αχανή καταστροφική δύναμη και να τη χρησιμοποιήσει για να πετύχει τους σκοπούς του... ή τους σκοπούς της. Τα μέσα με τα οποία αυτό επιτεύχθηκε μπορεί να μας φαντάζουν υπερφυσικά, μα δε θα ήταν, στην πραγματικότητα».

Τον κοίταξα επίμονα.

Εκείνος γέλασε.

«Μια εικασία είναι μόνο», είπε με ανάλαφρο τόνο. «Πείτε μου, προσέξτε μια χειρονομία που έκανε όταν ανέφερε τον Οίκο του Κρυστάλλου;»

«Άγγιξε το μέτωπο με το χέρι».

«Ακριβώς. Και σχημάτισε έναν κύκλο. Καθ' όλα παρόμοιο με το σύμβολο του σταυρού που σχηματίζουν οι καθολικοί. Τώρα θα σας πω κάτι πολύ ενδιαφέρον, κύριε Ανστρουδερ. Η λέξη *κρύσταλλος* έχει ανακύψει τόσες φορές στο παραλήρημα της ασθενούς μου, που δοκίμασα ένα πείραμα. Δανείστηκα έναν κρύσταλλο και της τον εμφάνισα απρόσμενα μια μέρα, για να ελέγξω την αντίδρασή της σε αυτόν».

«Και λοιπόν;»

«Ε, λοιπόν, το αποτέλεσμα ήταν πολύ περίεργο και υπαινικτικό. Όλο το σώμα της πέτρωσε. Κοιτούσε τον κρύσταλλο σαν να μην πίστευε στα μάτια της. Κι έπειτα έπεσε στα γόνατα μπροστά του, μέλλισε μερικές λέξεις και λιποθύμησε».

«Ποιες λέξεις είπε;»

«Πολύ αλλόκοτες. Είπε: *Ο Κρύσταλλος! Άρα η Πίστη ζει ακόμα!*»

«Απίστευτο!»

«Δεν είναι υπαινικτικό; Και τώρα το επόμενο παράξενο συμβάν. Όταν συνήλθε από τη λιποθυμία, είχε ξεχάσει όλο αυτό το γεγονός. Της έδειξα τον κρύσταλλο και τη ρώτησα αν ήξερε τι ήταν. Εκείνη

αποκρίθηκε πως υπέθετε ότι ήταν ένας απ' αυτούς τους κρυστάλλους που χρησιμοποιούν οι χαρτορίχτρες. Τη ρώτησα αν είχε ξαναδεί ποτέ κρύσταλλο και απάντησε: *Ποτέ, γιατρέ. Όμως διέκρινα μια σαστιμάρα στο βλέμμα της. Τι σας βασανίζει, αδελφή μου;* τη ρώτησα. Και αποκρίθηκε: *Γιατί είναι τόσο παράξενο. Ποτέ μου δεν έχω ξαναδεί κρύσταλλο, ωστόσο έχω την αίσθηση ότι τον ξέρω καλά. Είναι κάτι... μακάρι να το θυμόμουν...* Η προσπάθεια να ανακινήσει τη μνήμη τής προκαλούσε τέτοια εμφανή ταραχή, που της απαγόρευσα να το σκεφτεί περισσότερο. Αυτό συνέβη πριν από δυο βδομάδες. Κάνω επί τούτου υπομονή. Αύριο θα προβώ σε ακόμα ένα πείραμα».

«Με τον κρύσταλλο;»

«Με τον κρύσταλλο. Θα τη βάλω να τον περιεργαστεί με το βλέμμα. Νομίζω ότι το αποτέλεσμα θα είναι ενδιαφέρον».

«Τι περιμένετε να αποκομίσετε;» ρώτησα περίεργος.

Τα λόγια μου ήταν επιπόλαια, μα είχαν ένα αναπάντεχο αποτέλεσμα. Ο Ρόουζ σφίχτηκε, κοκκίνισε και ο τρόπος του, όταν μίλησε, άλλαξε ανεξήγητα. Ήταν πιο επίσημος, πιο επαγγελματικός.

«Να φωτίσω ορισμένες ψυχικές διαταραχές που παραμένουν ατελώς κατανοητές. Η αδελφή Μαρί Ανζελίκ είναι τρομερά ενδιαφέρουσα μελέτη».

Άρα το ενδιαφέρον του Ρόουζ ήταν αμιγώς επαγγελματικό; Ήμουν περίεργος.

«Θα σας πείραζε να παραστώ κι εγώ;» ρώτησα.

Μπορεί να ήταν εντύπωσή μου, αλλά νόμισα πως δίστασε προτού απαντήσει. Είχα την ξαφνική διαίσθηση πως δε με ήθελε μπροστά.

«Σαφώς. Δε βλέπω γιατί όχι». Και πρόσθεσε: «Υποθέτω ότι δε θα μείνετε καιρό στα μέρη μας...»

«Μόνο ως μεθαύριο».

Είχα την αίσθηση ότι η απάντηση τον ικανοποίησε. Οι ρυτίδες στο μέτωπό του λειάνθηκαν και άρχισε να μιλά για κάτι πρόσφατα πειράματα που είχε εκπονήσει σε ινδικά χοιρίδια.

Συνάντησα τον γιατρό την ώρα του ραντεβού, το απόγευμα της επομένης, και πήγαμε μαζί στην αδελφή Μαρί Ανζελίκ. Σήμερα ο γιατρός ήταν φιλικότατος. Ανυπομονούσε, υπέθετα, να διαγράψει την εντύπωση που είχε δημιουργήσει την προηγούμενη.

«Μη λάβετε πολύ στα σοβαρά όσα σας είπα», επισήμανε γελώντας. «Δε θα ήθελα να νομίζετε ότι εντρυφώ στις παραφυσικές επιστήμες. Το χειρότερο που μπορεί να πει κανείς για μένα είναι ότι έχω διαβολεμένη αδυναμία να επιλύω υποθέσεις».

«Αλήθεια;»

«Ναι, και όσο πιο εξωφρενικές είναι τόσο περισσότερο μ' αρέσουν».

Γέλασε όπως γελά κάποιος με ένα διασκεδαστικό φυσικό ελάττωμα.

Όταν φτάσαμε στην αγροικία, η νοσοκόμα ήθελε να ζητήσει τα φώτα του Ρόουζ για κάτι, οπότε έμεινα μόνος με την αδελφή Μαρί Ανζελίκ.

Την είδα που με περιεργαζόταν σχολαστικά. Έπειτα από λίγο μίλησε.

«Η καλή νοσοκόμα μου λέει πως είστε ο αδελφός της καλής κυρίας στο μεγάλο σπίτι, όπου με φέρανε όταν ήρθα από το Βέλγιο...»

«Όντως», είπα.

«Μου φέρθηκε με μεγάλη καλοσύνη. Καλή γυναίκα».

Σώπασε για λίγο, σαν να ακολουθούσε κάποιον ειρμό.

«Ο γιατρός είναι επίσης καλός άνθρωπος;» είπε μετά.

Ένωσα μια ελαφρά αμχανία.

«Μα, ναι. Θέλω να πω... έτσι πιστεύω».

«Α!» Σιωπή. Έπειτα πάλι: «Το σίγουρο είναι ότι μου έχει φερθεί καλά».

«Είμαι βέβαιος».

Ύψωσε απότομα τα μάτια της πάνω μου.

«Μεσιέ... εσείς... εσείς που μου μιλάτε τώρα εδώ... πιστεύετε ότι είμαι τρελή;»

«Μα, αδελφή, η ιδέα αυτή ουδέποτε...»

Εκείνη έγνεψε αρνητικά, με αργές κινήσεις, διακόπτοντας την ένστασή μου.

«Είμαι τρελή; Δεν ξέρω, τα πράγματα που θυμάμαι... τα πράγματα που ξεχνώ...»

Αναστέναξε, κι εκείνη τη στιγμή ο Ρόουζ μπήκε στην κάμαρα. Τη χαιρέτησε χαρωπά και εξήγησε τι ήθελε από εκείνη.

«Ορισμένοι άνθρωποι, βλέπετε, έχουν το χάρισμα να βλέπουν διάφορα μέσα σε έναν κρύσταλλο. Νομίζω ότι μπορεί κι εσείς να έχετε αυτό το χάρισμα, αδελφή μου».

Η γυναίκα έδειξε να ταραίζεται.

«Όχι, όχι, δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Το να προσπαθείς να ματέψεις το μέλλον είναι αμαρτία».

Ο Ρόουζ εξεπλάγη. Δεν είχε συνυπολογίσει την οπτική γωνία της μοναχής. Άλλαξε πάτημα ευφυώς.

«Δεν πρέπει να ατενίζουμε το μέλλον. Έχετε απόλυτο δίκιο. Αλλά το να κοιτάμε το παρελθόν... είναι άλλο».

«Το παρελθόν;»

«Ναι, υπάρχουν ένα σωρό πράγματα στο παρελθόν. Σου έρχονται αναλαμπές... τις αντικρίζεις μια στιγμή... κι έπειτα χάνονται πάλι. Μην επιδιώξετε να δείτε οτιδήποτε στον κρύσταλλο, μιας και αυτό δε σας επιτρέπεται. Κρατήστε τον απλώς στα χέρια σας... έτσι. Κοιτάξτε τον... κοιτάξτε βαθιά. Ναι... βαθιά... πιο βαθιά. Θυμάστε, έτσι δεν είναι; Θυμάστε. Με ακούτε που σας μιλάω. Μπορείτε να απαντήσετε στις ερωτήσεις μου. Με ακούτε, έτσι;»

Η αδελφή Μαρί Ανζελίκ είχε πάρει τον κρύσταλλο καταπώς την είχε ορμηνήψει, και τον κρατούσε με μια αλλόκοτη κατάνυξη. Έπειτα, κοιτώντας τον, τα μάτια της έγιναν ανέκφραστα, τυφλά, θαρρείς, και το κεφάλι της έγειρε. Έμοιαζε να κοιμάται.

Ο γιατρός τής πήρε απαλά τον κρύσταλλο και τον ακούμπησε στο τραπέζι. Ανασήκωσε την άκρη του βλεφάρου της. Έπειτα ήρθε και κάθισε πλάι μου.

«Πρέπει να περιμένουμε να ξυπνήσει. Δε θα της πάρει πολύ, φαντάζομαι».

Είχε δίκιο. Έπειτα από πέντε λεπτά η αδελφή Μαρί Ανζελίκ σάλεψε. Τα μάτια της άνοιξαν με ένα βλέμμα ονειροπόλο.

«Πού είμαι;»

«Εδώ είστε, στο σπίτι σας. Χουζουρέψατε λίγο. Είδατε κάποιο όνειρο, έτσι δεν είναι;»

Εκείνη έγνεψε καταφατικά.

«Ναι, ονειρεύτηκα».

«Ονειρευτήκατε τον κρύσταλλο;»

«Ναι».

«Πείτε μου γι' αυτόν».

«Θα με περάσετε για τρελή, γιατρέ. Διότι, βλέπετε, στ' όνειρό μου ο κρύσταλλος ήταν ιερό έμβλημα. Πίστεψα μέχρι ότι ήμουν ο δεύτερος Χριστός, ένας Δάσκαλος του Κρυστάλλου που πέθανε για την πίστη του, οι ακόλουθοί του κυνηγήθηκαν... καταδιώχθηκαν... Όμως η πίστη άντεξε».

«Η πίστη άντεξε;»

«Ναι... για δεκαπέντε χιλιάδες πανσελήνους... θέλω να πω, για δεκαπέντε χιλιάδες χρόνια».

«Πόσο διαρκούσε μια πανσέληνος;»

«Όσο δεκατρία συνηθισμένα φεγγάρια. Ναι. Δεκαπέντε χιλιάδες πανσέληνοι και μετά συνέβη... Φυσικά, ήμουν Ιέρεια του Πέμπτου Σημείου του Οίκου του Κρυστάλλου. Συνέβη τις πρώτες μέρες του ερχόμενου Έκτου Σημείου...»

Τα φρύδια της ενώθηκαν και μια έκφραση φόβου διέτρεξε το πρόσωπό της.

«Πολύ σύντομα», μουρμούρισε. «Υπερβολικά σύντομα. Λάθος... Α! Ναι, θυμάμαι! Το Έκτο Σημείο!»

Πήγε να σηκωθεί με έναν πήδο, έπειτα έπεσε πίσω και, περτώντας το χέρι πάνω από το πρόσωπό της, ψέλλισε:

«Μα, τι λέω; Παραληρώ. Τα πράγματα αυτά ουδέποτε συνέβησαν».

«Μην ταραζέστε».

Όμως η γυναίκα τον κοιτούσε μπερδεμένη, βασανισμένη.

«Γιατρέ, δεν καταλαβαίνω. Γιατί βλέπω αυτά τα όνειρα... αυτές τις φαντασιώσεις; Ήμουν μόλις δεκαέξι ετών, όταν πήρα το σχήμα. Δεν ταξίδεψα ποτέ. Ωστόσο ονειρεύομαι πόλεις, αλλόκοτους ανθρώπους, αλλόκοτα έθιμα. Γιατί;» Έσφιξε το κεφάλι με τα χέρια.

«Σας έχουν υπνωτίσει ποτέ, αδελφή μου; Ή... έχετε βρεθεί ποτέ σε κατάσταση διάλειψης;»

«Δε με υπνώτισαν ποτέ, γιατρέ μου. Όσο για το άλλο, όταν προσευχόμουν στο παρεκκλήσι, το πνεύμα μου συχνά ξέφευγε από το σώμα μου κι έχω υπάρξει σαν νεκρή για κάμποσες ώρες. Ήταν αναμφίβολα μια κατάσταση ευλογίας, έτσι έλεγε η ηγουμένη, μια κατάσταση χάριτος. Α, ναι!» είπε ξέπνοα. «Θυμάμαι ότι εμείς το λέγαμε κατάσταση χάριτος».

«Θα ήθελα να δοκιμάσω ένα πείραμα, αδελφή μου». Ο Ρόουζ μιλούσε ήρεμα. «Μπορεί να σας απαλλάξει από αυτά τα οδυνηρά θραύσματα αναμνήσεων. Θα σας ζητήσω να κοιτάξετε πάλι τον κρύσταλλο. Έπειτα θα σας πω μια ορισμένη λέξη. Θα απαντήσετε με μια άλλη. Θα συνεχίσουμε κατ' αυτόν τον τρόπο μέχρι να κουραστείτε. Συγκεντρώστε τις σκέψεις σας στον κρύσταλλο, όχι στις λέξεις».

Καθώς ακόμα μια φορά ξετύλιγα τον κρύσταλλο και τον απέθετα στα χέρια της αδελφής Μαρί Ανζελίκ, πρόσεξα με πόση ευλάβεια τον άγγιζε. Πάνω στο μαύρο βελούδο, κειτόταν μες στις λεπτές παλάμες της. Τα θαυμάσια σκούρα μάτια της τον κοιτούσαν. Ακολούθησε μια σύντομη σιωπή κι έπειτα ο γιατρός είπε:

«Σκυλί».

Μεμιάς η αδελφή Μαρί Ανζελίκ απάντησε: «Θάνατος».

Δεν πρόκειται να παραθέσω πλήρη περιγραφή του πειράματος. Πολλές ασήμαντες κι ανόητες λέξεις ελέγχθησαν εσκεμμένα από τον γιατρό. Άλλες λέξεις τις επαναλάμβανε κάμποσες φορές, άλλοτε λαβαίνοντας την ίδια απάντηση κάθε φορά και άλλοτε διαφορετικές απαντήσεις.

Το βράδυ, στη μικρή αγροικία του γιατρού προς τους γκρεμούς, συζητήσαμε τα αποτελέσματα του πειράματος.

Εκείνος ξερόβηξε και τράβηξε κοντά το σημειωματάριό του.

«Τα αποτελέσματα είναι πολύ ενδιαφέροντα... πολύ περίεργα. Ως απάντηση στις λέξεις *Έκτο Σημείο*, λαβαίνουμε ποικίλες απαντήσεις: *Καταστροφή*, *Μενεξεδί*, *Σκυλί*, *Ισχύς* κι έπειτα πάλι *Καταστροφή* και, τέλος, *Ισχύς*. Κατόπιν, όπως πιθανώς επισημάνετε, αντέστρεψα τη μέθοδο, με τα ακόλουθα αποτελέσματα: ως απάντηση στην *Καταστροφή*, έλαβα το *Σκυλί* στο *Μενεξεδί*, *Ισχύς* στο *Σκυλί*, *Θάνατος*, πάλι, και στο *Ισχύς*, *Σκυλί*. Όλα αυτά στέκουν μαζί, μα στη δεύτερη επανάληψη της λέξης *Καταστροφή* μού απαντά *Θάλασσα*, που μοιάζει τελείως άσχετο. Στις λέξεις *Πέμπτο Σημείο*, μου απαντά *Γαλάζιο*, *Σκέψεις*, *Πουλί*, πάλι *Γαλάζιο* και, τέλος, την εξόχως υπαινικτική φράση *Μυαλό που ανοίγει σε μυαλό*. Από το γεγονός ότι το *Τέταρτο Σημείο* εκμαιεύει τη λέξη *Κίτρινο* κι έπειτα *Φως*, και από το ότι το *Πρώτο Σημείο* λαμβάνει την απάντηση *Αίμα*, καταλήγω στο συμπέρασμα ότι κάθε Σημείο έχει ένα συγκεκριμένο χρώμα και πιθανώς ένα συγκεκριμένο σύμβολο· του Πέμπτου Σημείου είναι το *πουλί* και το Έκτου, το *σκυλί*. Ωστόσο, εικάζω ότι το Πέμπτο Σημείο αναπαριστούσε αυτό που είναι γνωστό ως τηλεπάθεια· το μυαλό που είναι ανοιχτό σε ένα άλλο μυαλό. Το Έκτο Σημείο συμβολίζει αναμφίβολα την *Ισχύ* της *Καταστροφής*».

«Και η *Θάλασσα* τι σημαίνει;»

«Αυτό, ομολογώ, δεν μπορώ να το εξηγήσω. Εισήγαγα τη λέξη αργότερα και έλαβα την τετριμμένη απάντηση *Βάρκα*. Στο Έβδομο Σημείο έλαβα αρχικά τη *Ζωή* και τη δεύτερη φορά την *Αγάπη*. Στο Όγδοο Σημείο έλαβα την απόκριση *Κανείς*. Συμπεραίνω ως εκ τούτου ότι το Εφτά ήταν το κορυφαίο και ο αριθμός των Σημείων».

«Όμως το Έβδομο δεν επετεύχθη», είπα με μια ξαφνική έμπνευση. «Αφού μέσω του Έκτου ήρθε η *Καταστροφή!*»

«Α! Λέτε; Μα, παίρνουμε όλο αυτό το... παραλήρημα φρενοβλαβούς υπερβολικά σοβαρά. Στην πραγματικότητα, έχουν ενδιαφέρον μόνον από ιατρικής σκοπιάς».

«Δεν μπορεί να μην τραβήξει την προσοχή των μέντιουμ...»

Ο γιατρός έσμιξε τα βλέφαρα. «Καλέ μου κύριε, δεν έχω καμία πρόθεση να τα δημοσιεύσω».

«Και τότε, ποιο το ενδιαφέρον σας;»

«Είναι αμιγώς προσωπικό. Θα κρατήσω σημειώσεις για την υπόθεση, φυσικά».

«Κατάλαβα». Όμως για πρώτη φορά ένιωθα σαν να μην καταλάβαινα τίποτα. Σηκώθηκα.

«Λοιπόν, να σας καληνυχτίσω, γιατρέ. Αύριο φεύγω πάλι για την πόλη».

«Α!» Μου φάνηκε ότι διέκρινα ικανοποίηση, ίσως και ανακούφιση, στο επιφώνημα.

«Σας εύχομαι καλή τύχη στις έρευνές σας», συνέχισα με ανάλαφρο τόνο. «Μη μου ξαμολήσετε το Σκυλί του Θανάτου όταν ξαναβρεθούμε!»

Το χέρι του έσφιγγε το δικό μου εκείνη τη στιγμή κι ένιωσα το τίναγμά του. Ανέκτησε αμέσως την αυτοκυριαρχία του. Τα χείλη του γύμνωσαν τα μακριά, μυτερά δόντια του σε ένα χαμόγελο.

«Για άνθρωπο που αγαπά την εξουσία, τι δύναμη θα ήταν αυτή!» είπε. «Να κρατάς όλη τη ζωή του άλλου στη κούφτα σου!»

Κι έπειτα το χαμόγελό του έγινε ακόμα πιο πλατύ.

Αυτό ήταν το τέλος της ευθείας σύνδεσής μου με την υπόθεση.

Αργότερα το σημειωματάριο και το ημερολόγιο του γιατρού περιήλθαν στην ιδιοκτησία μου. Θα αντιγράψω τις λιγιστές, αραιές καταχωρίσεις εδώ, αν και θα καταλάβετε ότι δεν έφτασαν στα χέρια μου παρά κάμποσο καιρό μετά.

Αύγ. 5. Ανακάλυψα ότι με τον όρο Περιούσιοι η αδελφή Μ.Α. εννοεί αυτούς που αναπαρήγαγαν τη φυλή. Προφανώς έχαιραν των υψηλότερων τιμών και ήταν πιο αγγλισμένοι κι από το Ιερατείο. Να το συγκρίνω με τους πρωτοχριστιανούς.

Αύγ. 7. Έπεισα την αδελφή Μ.Α. να με αφήσει να την υπνωτίσω. Κατάφερα να επιφέρω υπναγωγία και διάλειψη, μα δεν υπήρξε επαφή.

Αύγ. 9. Υπήρξαν πολιτισμοί στο παρελθόν μπρος στους οποίους ο δικός μας είναι ένα τίποτα; Παράξενο θα ήταν, και είμαι ο μόνος άνθρωπος με ίχνη που οδηγούν προς αυτό. . .

Αύγ. 12. Η αδελφή Μ.Α. δεν υποβάλλεται καθόλου στην ύπνωση. Ωστόσο η διάλειψη επιτυγχάνεται εύκολα. Δεν το καταλαβαίνω.

Αύγ. 13. Η αδελφή Μ.Α. ανέφερε σήμερα ότι στην κατάσταση χάριτος η πύλη πρέπει να 'ναι κλειστή, μην εξουσιάζει άλλος το σώμα. Ενδιαφέρον – αλλά μπερδεμένο.

Αύγ. 18. Όστε το Πρώτο Σημείο δεν είναι παρά... (σβησμένες λέξεις)... άρα πόσοι αιώνες θα χρειαστούν για να φτάσουμε στο Έκτο; Μα, αν μπορούσες να κόψεις δρόμο προς την Ισχύ... .

Αύγ. 20. Κανόνισα να 'ρθει εδώ η Μ.Α. με τη νοσοκόμα. Της είπα ότι είναι αναγκαίο να κρατήσουμε την ασθενή κοιμισμένη με μορφίνη. Έχω τρελαθεί; Ή μήπως θα γίνω ο Υπεράνθρωπος, με την Εξουσία του Θανάτου στα χέρια μου;

(Εδώ οι καταχωρίσεις σταματούν).

Ήταν, νομίζω, 29 Αυγούστου, όταν έλαβα το γράμμα. Απευθυνόταν σε μένα, φροντίδι της νύφης μου, και ήταν γραμμένο με μια πλαγιαστή, ξενική καλλιγραφία. Το άνοιξα με μια κάποια περιέργεια. Ιδού τι έγραφε:

Αγαπητέ μεσιέ – μπορεί να σας έχω δει μόνο δύο φορές, αλλά αισθάνθηκα ότι μπορώ να σας εμπιστευθώ. Είτε τα όνειρά μου είναι αληθινά είτε όχι, τελευταία έχουν γίνει πιο ξεκάθαρα... Και, μεσιέ, ένα πράγμα, όπως και να 'χει – το Σκυλί του Θανάτου δεν είναι όνειρο... Στις μέρες για τις οποίες σας μίλησα (αληθινές ή όχι, δεν το γνωρίζω), ο Φύλακας του Κρυστάλλου αποκάλυψε το Έκτο

Σημείο στους ανθρώπους πολύ νωρίς... Το Κακό μπήκε στις καρδιές τους. Είχαν την εξουσία να σφαγιάζουν κατά βούληση – κι έσφαξαν δίκως δικαιοσύνη – με θυμό. Είχαν μεθύσει από τη λαγνεία της Ισχύος. Όταν το διαπιστώσαμε, Εμείς, που ήμασταν ακόμη αγνοί, καταλάβαμε ότι ακόμα μια φορά δεν έπρεπε να ολοκληρώσουμε τον Κύκλο και να έρθουμε στο Σημείο της Αιώνιας Ζωής. Εκείνος που προοριζόταν για επόμενος Φύλακας του Κρυστάλλου έλαβε εντολή να δράσει. Προκειμένου το παλιό να πεθάνει και το καινούργιο, έπειτα από άπειρους αιώνες, να ξαναγεννηθεί, εξαπέλυσε το Σκυλί του Θανάτου στη θάλασσα (προσέχοντας να μην κλείσει τον κύκλο) και η θάλασσα υψώθηκε υπό μορφή σκύλου και κατάπιε ολοσχερώς τη γη...

Κάποτε, παλιά, το θυμήθηκα αυτό – στα σκαλιά του άμβωνα, στο Βέλγιο...

Αυτός ο δόκτωρ Ρόουζ ανήκει στην Αδελφότητα. Ξέρει το Πρώτο Σημείο και τη μορφή του Δεύτερου, παρότι το νόημά του είναι κρυφό και το γνωρίζουν μόνον λίγοι κι εκλεκτοί. Θα μάθαινε από εμένα το Έκτο. Μέχρι στιγμής τού αντιστάθηκα – αλλά αποδυναμώνομαι. Μεσιέ, δεν είναι πρόπον για έναν άντρα να ανέλθει στην εξουσία πριν από την ώρα του. Πρέπει να παρέλθουν πολλοί αιώνες προτού ο κόσμος είναι έτοιμος, προτού παραδοθεί στα χέρια του η ισχύς του θανάτου... Σας εκλιπαρώ, μεσιέ, εσείς που αγαπάτε την καλοσύνη και την αλήθεια να με βοηθήσετε... προτού να είναι αργά.

Η εν Χριστώ αδελφή σας,
Μαρί Ανζελίκ

Άφησα το χαρτί να πέσει από τα χέρια μου. Η στέρεη γη κάτω από τα πόδια μου ήταν, θαρρείς, κατά τι λιγότερο στέρεη απ' ό,τι συνήθως. Έπειτα άρχισα να ανακτώ την αυτοκυριαρχία μου. Η πίστη της δόλιας γυναίκας, καθ' όλα αυθεντική, είχε σχεδόν επηρεάσει κι εμένα! Ένα πράγμα ήταν σαφές: ο δόκτωρ Ρόουζ, μες στον ζήλο του για την υπόθεση, προέβαινε σε χονδροειδή κατά-

χρηση της επαγγελματικής του ιδιότητας. Θα κατέβαινα αμέσως τρέχοντας και...

Ξάφνου, πρόσεξα ένα γράμμα από την Κίτι μες στην αλληλογραφία μου. Το άνοιξα βιαστικά. Διάβασα:

Συνέβη κάτι τρομερά φριχτό. Θυμάσαι τη μικρή αγροικία του δόκτορα Ρόουζ στον γκρεμό; Χθες βράδυ την παρέσυρε μια κατολί-σθηση και ο γιατρός κι εκείνη η δύσμοιρη καλόγρια, η αδελφή Μαρί Ανζελίκ, σκοτώθηκαν. Τα χαλάσματα στην ακτή είναι τόσο απαίσια – όλα στοιβαγμένα σε μια φαντασμαγορική μάζα – από μακριά μοιάζει με πελώριο σκυλί...

Το γράμμα μου έπεσε απ' το χέρι.

Τα υπόλοιπα γεγονότα μπορεί να συνιστούν συμπτώσεις. Ένας κύριος Ρόουζ, ο οποίος ανακάλυψε πως είναι εύπορος συγγενής του γιατρού, πέθανε αιφνιδίως το ίδιο βράδυ – χτυπημένος από κεραυνό, καταπώς λένε. Εξ όσων είναι γνωστά, δεν είχε σημειωθεί καταιγίδα στην περιοχή, μα ένας δυο άνθρωποι δήλωσαν πως είχαν ακούσει τον κρότο ενός κεραυνού. Η σορός του έφερε ηλεκτρικό έγκαυμα... *περιέργου σχήματος*. Στη διαθήκη του άφηνε τα πάντα στον ανιψιό του, τον δόκτορα Ρόουζ.

Τώρα, ας υποθέσουμε ότι ο δόκτωρ Ρόουζ κατόρθωσε να αποσπάσει το μυστικό του Έκτου Σημείου από την αδελφή Μαρί Ανζελίκ. Ανέκαθεν μου φαινόταν αδίστακτος τύπος – δε θα δειλίαζε να σκοτώσει τον θείο του εφόσον ήταν βέβαιος πως δε θα ενοχοποιούνταν για τον φόνο. Αλλά μία φράση της αδελφής Μαρί Ανζελίκ επιστρέφει στον νου μου: *προσέχοντας να μην κλείσει τον κύκλο*. Ο δόκτωρ Ρόουζ δεν επέδειξε αυτή την προσοχή – δε γνώριζε, ενδεχομένως, τα βήματα που ακολουθούσαν ή την αναγκαιότητά τους. Οπότε η Ισχύς που μεταχειρίστηκε επέστρεψε συμπληρώνοντας το κύκλωμά της...

Μα, φυσικά, όλα αυτά είναι ανοησίες! Όλα μπορούν να εξηγηθούν κατά τρόπο απολύτως φυσικό. Το γεγονός ότι ο γιατρός πίστευε

στις ψευδαισθήσεις της αδελφής Μαρί Ανζελίκ αποδεικνύει απλώς ότι και το δικό του μυαλό ήταν ελαφρώς σαλεμένο.

Ωστόσο, καμιά φορά ονειρεύομαι μια ήπειρο κάτω απ' τη θάλασσα, όπου άλλοτε ζούσαν άνθρωποι, και είχαν φτάσει σε ένα επίπεδο πολιτισμού μακράν ανώτερο του δικού μας...

Ή μήπως η αδελφή Μαρί Ανζελίκ θυμόταν αντίστροφα –καταπώς λένε ότι είναι εφικτό ορισμένοι– κι αυτή η Πόλη των Κύκλων βρίσκεται στο μέλλον και όχι στο παρελθόν;

Ανοσιές – εννοείται πως όλη αυτή η υπόθεση ήταν μια απλή ψευδαίσθηση!

«Τους πρόσταξα να μη ζυγώσουν άλλο. Τους είπα να αναχωρήσουν ειρηνικά. Δε μ' άκουγαν, πλησίασαν, παρόλο που τους προειδοποίησα. Κι έτσι εξαπέλυσα πάνω τους το Σκυλί του Θανάτου...»

Στην Κορνούαλη, ένας γιατρός αναλαμβάνει να περιθάψει και να θεραπεύσει μια μοναχή που έχει υποστεί βαρύ ψυχολογικό τραύμα λόγω του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, ενώ παράλληλα ένας νεαρός Άγγλος αποφασίζει να ερευνήσει τον θρύλο που καλύπτει το παρελθόν της.

Λέγεται ότι αυτή η γυναίκα, κυριευμένη από υπερφυσικές δυνάμεις, προκάλεσε έκρηξη από την οποία καταστράφηκε το μοναστήρι όπου ζούσε, όταν εισέβαλαν και το κατέλαβαν Γερμανοί στρατιώτες. Η αδελφή Μαρί Ανζελίκ ήταν η μόνη που επιβίωσε. Θα μπορούσε αυτή η απίθανη ιστορία να είναι αληθινή;

Αυτό και άλλα έντεκα παράδοξα φαινόμενα που δεν μπορούν να εξηγηθούν απολύτως με τη λογική περιλαμβάνονται σε αυτή τη συναρπαστική συλλογή ανατριχιαστικών ιστοριών.

2 ΔΙΣΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24182